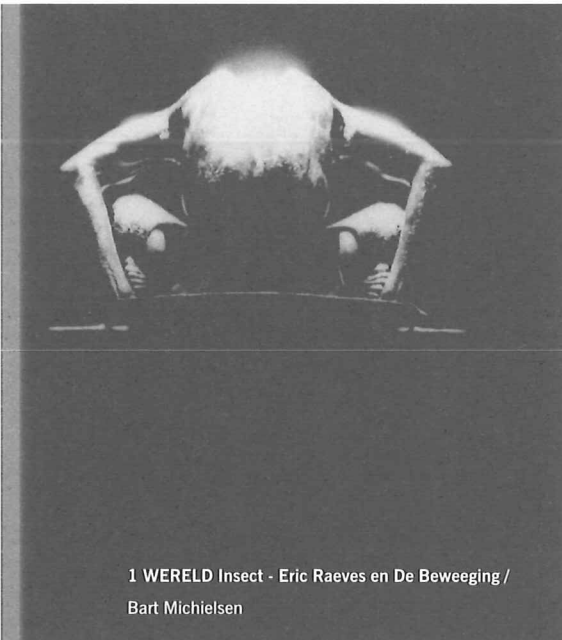

Een wereld met een smaakje

Op de tiende editie van *Festival de Beweeging* hernam Eric Raeves met een tweede 'levende tentoonstelling' de basisidee van zijn project *Interesting Bodies*¹. *1 Wereld* is een intrigerende mix van raadselachtige schoonheid en 'foute' esthetiek, aldus Hans Op de Beeck.

Wonderlijke wezens, opdoemend uit het duister

1 WERELD Insect - Eric Raeves en De Beweeging /
Bart Michielsen

Dat Raeves' tweede levende tentoonstelling in de ruimte van De Beweeging zelf te zien was, maakte dat deze voorstelling zich niet – zoals zijn voorganger – als een te letterlijke interdisciplinaire daad aankondigde. Hoewel Raeves de ruimtes van het МУЖКА erg goed wist te benutten, blijft een museum als locatie problematisch; er een 'levende' tentoonstelling aankondigen, smaakt naar een fletse modernistische stellingname, een op zich wat flauw discours zoals er vandaag nog steeds te veel worden bedacht door curators allerhande. Zowel *Interesting Bodies* als *1 Wereld* hebben dit soort verhaaltjes niet nodig; zij kunnen zich probleem-

loos aandienen als een autonome kunstuiting die zich niet hoeft te verantwoorden als discipline en die zich zeker niet 'publiek' hoeft te positioneren tegenover de geïnstitutionaliseerde ruimte. Interdisciplinariteit hoeft niet meer of minder dan een spontane, de creatie dienende versmelting van media te zijn. Met die versmelting an sich hoeft men niet te koop te lopen; die doet zich eenvoudigweg voor, omdat het werk erom vraagt. Het ditmaal uitblijven van een – naar buiten toe – te nadrukkelijk bruggenslaan tussen discipline en locatie, was beslist een goede zaak.

Raeves bracht voor deze voorstelling vier installaties samen in één grote verduisterde ruimte; vier 'levende' beelden, gepresenteerd in één rij van evenveel aanpalende, driewandige kamers. De programmaproject maakte terecht een vergelijking met de atmosfeer van het nocturama in de zoo, waar ook 'het ene wonderlijke wezen na het andere uit het duister opdoemt'. Hier werd echter het geluid niet gesmoord door een glazen wand – zoals dat in een nocturama het geval is – en ontbrak dus ook de stilte die voor heel wat tentoonstellingen zo kenmerkend is. Raeves gaf zijn beelden een soundtrack: een complex labyrint van stoombootgegalme, watergeklots, voorbijderende treinen, ademhalen, walvisgeluiden, flarden tekst ('It's always fading') en dies meer. Geen middel scheidt zo direct een atmosfeer als geluid.

De presentatie van dit vierluik was in die zin te vergelijken met de gangbare idee van een tentoonstelling, dat de toeschouwer – zoals bij *Interesting Bodies* – zelf kon beslissen hoe lang hij een werk wilde bekijken. Weerom dus geen

voorstelling met een nadrukkelijk opgelegd verloop, hoewel je bij deze frontale presentatie gevoelsmatig de neiging had van het ene naar het 'volgende' in de rij te wandelen. In die zin had deze presentatie het frontaal geordende van een schilderijtentoonstelling.

Weekdier, kitsch en Klein

Onder de knipogende titel *Lichaam op Doek 2000-3B*, toonde Raeves een surrealistisch aandoend tafereel: een bijna naakt mannenlichaam (Markus Theisen) waarvan het hoofd verborgen was in een enorme ivoorkleurige trechter, een grote rechtopstaande, rekbare trompet van een materiaal dat voor onbewerkt schilderslinnen kon doorgaan. Dit lichaam, dat zich – in tegenstelling tot de wezens in de andere installaties – op de begane grond voortbewoog, leek met die toeter een uitvergroting van een duimgroot plantje, een anemoon, een weekdier. Dit blinde, dove, stomme lichaam leek in gevecht met zijn trechter, maar tegelijkertijd scheen het slechts bij gratie van die vorm te kunnen bestaan; mooie beeldspraak voor het fatum. Deze choreografie (alsook de volgende drie) was niet verhalend. Het verloop van de bewegingen toonde geen duidelijke lineaire ontwikkeling, leek spontaan als een improvisatie, bij momenten zelfs willekeurig. Het bij dit beeld eerder te verwachten repetitieve patroon van het dier in gevangenschap – zoals de tijger die in zijn kooi keer op keer precies hetzelfde rondje draait of de ijsbeer die onop- houdelijk op identieke wijze in het water plonst en terugzwemt – ontbrak in deze installatie. Hierdoor bleef dit beeld in zekere zin vrijblijvender, opener dan de meer dwingende, korte